

KRISTUS JA JEESUS

Pekka Ervastian esitelmä 27.1.1929

Kosmillinen Kristus, josta näissä viimeisissä esitelmissä olemme puhuneet, ei ole sama kuin meidän korkeampi minämme, vaikka välistä saattaa tuntua teosofista kirjallisuutta lukiessamme tai teosofisia puheita kuunnellessamme niinkuin esitettäisiin korkeampaa minää juuri jonkunlaisena kristuksena ihmisessä. Meidän on kuitenkin otettava huomioon, että Madame Blavatsky teroittaa nimenomaan, että Kristus-prinsiippi, kuten hän sanoo eli kosmillinen Kristus on atma, buddhi tai vain atma, siis seitsemäs ja kuudes tai vain seitsemäs prinssiippi meissä ja että taas korkeampi manas eli varsinainen manas on meidän korkeampi minämme. Nuo kaikki kolme yhdessä, atma, buddhi, manas, muodostavat meidän korkeamman minämme ja sentähden voi syntyä sekä kirjoissa että puheissa helposti sellainen esitys, että tämä korkeampi minä on juuri sama kuin Kristus. Käytännöllisesti katsoen siinä on jotain perää ja se on jo ehkä selvinnyt ja selviää yhä enemmän vielä tässä esitelmäsarjassamme.

Jos muistamme kuinka asiat olivat ennen Kristusta ja kuinka ne sitten ovat tällä hetkellä, niin näemme selvästi eron kosmillisen Kristuksen ja korkeamman minämme välillä. Kun kosmillinen Kristus oli laskeutunut tähtimaailmasta aurinkomaailman eli auringon tasolle, silloin kosmillinen Kristus oli meidän korkeamman minämme, meidän inhimillisen varsinaisen minämme tasolla ja tavallaan sen saavutettavissa ja kun kosmillinen Kristus oli laskeutunut planeettamaailmaan eli astraalis-mentaaliseksi tasolle silloin taas tämä kosmillinen Kristus oli samalla tasolla kuin meidän astraalis-mentaalinen ruumiimme ja oli siis astraalisesti saavutettavissa. Tuo kosmillisen Kristuksen saavuttaminen oli luonnollisesti hyvin vaikeata. Tuossa edellisessä tapauksessa, jolloin kosmillinen

Kristus oli auringon tasolla, tuli siis ihmisen tajunnassaan nousta korkeampaan minäänsä, suoraan korkeampaan minäänsä ja tämä oli mahdollista kolmannessa juurirodussa ainoastaan kaikista kehittyneimmille ihmisille, hyvin harvoille meidän ihmiskunnastamme. Silloin jos ihminen saattoi tajunnassaan, päivätajunnassaan, siis tavallisessa minätajunnassaan nousta ulos ruumiistaan ja yhtyä tuohon korkeampaan minäänsä auringon tasolla. Silloin oli mahdollista, että ihminen myöskin saattoi yhtyä kosmilliseen Kristukseen. Kosmillisen Kristuksen läsnäolo teki itseasiassa tämän mahdolliseksi, sillä kosmillisesta Kristuksesta lähtee koko ajan kuin valon ja lämmön säteitä, tiedon ja rakkauden säteitä sillä vastaavalla tasollaan. Sentähden oli se viisaus, mikä silloin oli saavutettavissa erittäin korkeata laatua.

Taas sitten kun kosmellinen Kristus oli planeettamaailmassa eli astraalis-mentaalisisella tasolla oli se Kristus-prinsiippi saavutettavissa jo ihmisen astraaliruumiissa. Ja se tapahtui taas sillä tavalla, että ihminen kasvatti itseään, trenasi itseään niin, että hän vihdoinkin pääsi ulos ruumiistaan, ulos fyysisestä ruumiistaan astraaliruumiiseensa. Kun hän sillä tavalla oli saanut astraalisen ruumiinsa kuin elähtetyksi ja personoiduksi saattoi hän siinä astraaliruumiissaan päästä kosmillisen Kristuksen kanssa kosketuksiin, jopa yhteyteen. Tämäkin oli hyvin vaivalloista ja vaikeata ja suurta itsekasvatusta. Sitähän aina vanhoissa mysteerioissa sanottiin puhdistukseksi, kreikkalaisissa mysteerioissa katharsikseksi. Katharsis eli puhdistus oli se suuri työ, jonka ihmisen tuli tehdä, jotta hänellä olisi mahdollisuus päästä ulos ruumiistaan astraaliseen maailmaan, planeettamaailmaan ja siellä kosmillisen Kristuksen yhteyteen. Tämä puhdistus oli pitkä ja vaivalloinen, koska se juuri merkitsi, että ihmisen piti puhdistaa itseään kaikista itsekkyiden muodoista, kaikista himoista ja haluista.

Kuten muistamme olivat nämä astraaliruumiit kaikista kukkeimmassa kehityksessään Atlantiksen aikoina, neljännen juurirodun aikana. Silloin ihmisten astraaliruumiit olivat erittäin

voimakkaat, heidän himonsa ja tunteensa ja heidän intohimonsa olivat tavattoman voimakkaat. Sentähden ihmisten puhdistustyö oli sanomattomat vaikeata, mutta joillekuille ihmisille se tietysti onnistui. Ihminen pääsi tietoisiksi astraaliruumiissaan ja siinä sitten saattoi pyrkiä kosmillisen Kristuksen yhteyteen. Nyt on silloin joka tapauksessa muistettava, että fyysillisessä päivätajunnassa – tämä nyt pitää paikkansa juuri Atlantiksen aikana ja sitten tietysti tässä viidennessä juurirodussa – ihminen ei ollut täysin tietoinen niistä asioista, joita hän saattoi kokea toisella puolen tajunnan rajaa. Hänellä oli vain jonkunlainen muisto siitä. Hänellä oli siis muistoja, mutta hän ei päivätajunnassaan voinut päästä Kristuksen yhteyteen. Hänen täytyi siirtyä transsiin, siirtyä ulos ruumiistaan ja silloin hän vasta pääsi Kristuksen yhteyteen. Silloin Kristus-prinsiippi saattoi tulla eläväksi. Muuten hän ei kyennyt ilmaisemaan Kristus-elämää omassa fyysillisessä olemuksessaan ja ruumiissaan. Hän ei saanut kiinni niistä voimista, niistä ominaisuuksista, niistä ilmaisumuodoista, joita kosmellinen Kristus kaipaa meidän fyysillisessä ruumiissamme.

Sentähden oli ihmiskunnan tila ennen Kristusta aivan toisenlainen kuin nyt. Se oli tavallaan henkiseltä kannalta katsoen surkuteltavaa tai tuli enemmän ja enemmän surkuteltavaksi. Kuta enemmän ihmiskunta laskeutui aineeseen, kuta enemmän ihmisen tajunta juurtui kiinni tähän näkyväiseen maailmaan, oppi sitä selvästi näkemään ja tajuamaan ja palvelemaan, sitä enemmän itseasiassa ihmisten sieluntila tuli surkeaksi, sillä me emme päässeet tässä fyysillisessä päivätajunnassamme vapahtajan yhteyteen. Me emme voineet pelastua tässä fyysillisessä päivätajunnassamme. Meidän täytyi käydä läpi suuria mysteeriokokeita ja mysteeriokasvatusta, pitkän puhdistusajan, ennenkuin meidän onnistui toisessa maailmassa, siis aivan kuin unessa, transsimuistissa, saavuttaa pelastus. Ihmiskuntaa tietysti aina silloin tällöin, aina aika ajoittain uudestaan ja uudestaan tuli auttamaan kaikenlaiset suuret olennot, profeetat, niinkuin

sanotaan. „Ennen muinoin Jumala puhui profeettain suun kautta.“ Profeettoja siis ilmestyi ja he muistuttivat ihmisiä siitä, että vaikka he eivät fyysillisillä silmillänsä ja aisteillansa näe muuta kuin tämän fyysisen todellisuuden, niin heidän ei kuitenkaan pidä unohtaa, että he itseasiassa ovat henkiolentoja, jumalallisia olentoja ja että heidän tehtävänsä on pyrkiä pois tästä näkyväisestä ja muistella kuolemaa, muistella kuoleman maailmoita ja kuoleman takaisia asioita ja pyrkiä siis Jumalan luo, pyrkiä hyvän luo, totuuden luo. Tämän totuuden luo voi päästä ainoastaan hyvin suuren ja pitkän itsekasvatuksen jälkeen. Näin profeetat opettivat muistuttivat ihmiskuntaa. Kuta lähemmäs me tulimme sitten sitä suurta kriisiä ihmiskunnan historiassa, jota me nimitämme Jeesus Kristuksen ruumistukseksi ja hänen työksensä tässä näkyväisessä maailmassa, sitä selvemmin huomaamme aavistusta ihmiskunnassa jostain suuresta, joka on tuleva lähelle ihmiskuntaa ja kaikkia ihmisiä, niin että jokainen voi tuntea itsensä pelastuneeksi.

Jos me hetkeksi sivuutamme tuon tapahtuman, Kristuksen ruumistuksen Jeesus Kristuksessa, ja ajattelemme käytännöllisesti sitä miten asiat ovat nyt tällä hetkellä, niin silloin me selvästi huomaamme mikä ero on olemassa nykyajan ja muinaisajan välillä. Sillä kuinka on tänään? Tänään on sillä tavalla, että kosminen Kristus, Jumalan Poika, Jumalan täydellisyysihanne, ihmisen täydellisyysihanne, Jumalan ajatus ihmisestä, Jumalan kuva ihmisestä, on laskeutunut meidän fyysilliseen maailmaamme. Ei tietysti suorastaan tähän fyysilliseen maailmaan, mutta siihen fyysisen maailman puoleen, jota me nimitämme eetterimaailmaksi, näkymättömäksi fyysilliseksi maailmaksi. Eetterimaailmaan on kosmisen Kristuksen tajunta laskeutunut ja se merkitsee, että kosmisen Kristuksen tajunta on jokaisen ihmisen takana. Se kolkuttaa jokaisen ihmisen sydämellä. Me emme ole heitetyt yksin, niinkuin ihmiset olivat ennen, vaan nyt on vapahtaja ihmiskunnan luona ja ihmiskunnan sydämen takana, jopa voisimme sanoa ihmiskunnan sydämessä. Se vapahtaja, se

kosmillisen Kristuksen tajunta, joka on niin lähellä meitä, että se voi tulla mystilliseksi Kristukseksi kelle tahansa, se Kristus-tajunta kolkuttaa jokaisen yksilön sydämelle, jokaisen ihmisen omalletunnolle. Me voimme me ihmiset nyt päivätajunnassamme ollen tavallisina ihmisinä tässä maailmassa päästä kosketuksiin kosmillisen Kristuksen kanssa. Me omaksumme uskossa Kristuksen. Otamme uskossa, sisäisessä näkemyksessä vastaan kosmillisen Kristuksen.

Tämä Kristuksen vastaanottaminen tapahtuu tietysti teknillisesti sillä tavalla, että me tutustumme Jeesus Kristuksen opetuksiin ja koetamme niitä noudattaa, yritämme niitä seurata. Sillä tavalla me vähitellen avaamme sydämemme Kristusta vastaanottamaan. Me avaamme sydämemme Kristukselle, niin että Kristus-elämä, Kristus-prinsiippi, niinkuin Madame Blavatsky sanoo, tulee meidän sisäämme ja elähyttää meitä. Mitä tämä kosmellinen Kristus muuttuessaan ihmisessä mystilliseksi Kristukseksi saa aikaan, miten tämä mystillinen Kristus vaikuttaa meihin? Se vaikuttaa niin, että me pyrimme tässä päivätajunnassa yhteyteen korkeamman minämme kanssa. Me pyrimme korkeamman minämme luo. Korkeamman minämme luo voimme päästä Kristuksen avulla. Siinä on pelastuksen salaisuus, kun sanotaan, että ihminen ei voi omin voimin mihinkään päästä. Se on tietysti hieman liioiteltua, sillä ennen maailmassa, ennen Kristusta ihmisen täytyi omin voimin päästä Kristuksen luo. Ihmisen täytyi omin voimin niin puhdistaa itseään, että hän pääsi ulos ruumiistaan ja siellä sitten pyrki Kristuksen yhteyteen. Hän siis lopulta pääsi päämääräänsä, mutta se oli vain suurten vaikeuksien takana. Mutta moni nykyajan ihminen ei jaksaisi tuollaisia ponnistuksia, sillä se ei ollut mitään leikkiä. Me nykyajan ihmiset hän olemme niin tottuneet, että kaikki menee suurella nopeudella. Tahdomme, että kaikki käy kädenkäänteessä ja toivomme myöskin, että pelastus tulee yhdessä minuutissa tai sekunnissa. Vanha tie on vieläkin ihmisille avoin. Me voimme omin voimin puhdistaa itseämme ja päästä sitten ulkopuolella

fyysillistä ruumista Kristuksen yhteyteen. Se on vaikeata, mutta se on mahdollista. Mutta samalla on olemassa myöskin pelastuksen mahdollisuus. Ihminen avaa sydämensä Kristukselle nyt tässä päivätajunnassa ja silloin Kristus-prinsiippi ihmisessä auttaa häntä pääsemään tuon korkeamman minän yhteyteen, jonka yhteyteen hän muuten pyrkii aivan omin voimin.

Muistakaamme nyt, että kun me puhumme kosmisesta Kristuksesta, niin emme tarkoita mitään Kristus-henkeä, jostakin jumalallista olentoa tai vapaatajaloentoa. Se on kosminen tajunta. Se on takanamme oleva tajunta, joka on elämää. Se on mysteerio ja siis se on kyllä elävää, mutta se ei ole mikään persoonallinen vapaataja ikäänkuin. Sentähden Madame Blavatsky niin mielellään käytti nimitystä prinssiippi, juuri sentähden ettemme sekoittaisi sitä mitenkään persoonaksi. Se on siis prinssiippi, mutta kuitenkin elävä tajunta. Se on kuin elävä taivaallinen ihminen. Kun me siis päivätajunnassamme pääsemme tuon Kristuksen yhteyteen, niin meillä on kuin voimaa pyrkiä korkeamman minämme luo, korkeampaan minäämme. Silloin ihminen, kun näin saavuttaa korkeamman minänsä ja siis suorittaa lopulta tuon mystillisen avioliiton kahden minänsä välillä, korkeamman ja alemman, niin että hänellä ei ole mitään alempaa minää, vaan että hänellä on vain yksi inhimillinen korkeampi minä, silloin ihminen siinä minämaailmassa pyrkiessään eteenpäin pääsee tietoiseen yhteyteen Kristuksen kanssa. Tämä kaikki tapahtuu päivätajunnassa, tässä fyysisessä tajunnassa. Ei minkäänlaisissa transseissa, ei minkäänlaisissa loveen lankeamisissa ja ekstaaseissa, joissa hän ei tiedä miten olla. Kaiken tulee käydä täysin päivätajuisesti tässä uudessa liitossa, täysin tietoisesti. Ihminen pyrkii ja ponnistaa korkeamman minän yhteyteen kosmisen Kristuksen kanssa ja kun tämä yhtyminen on tapahtunut, silloin voi suorastaan sanoa, että mystillinen Kristus on ihmisessä syntynyt.

Kun ihminen on saavuttanut mystillisen Kristuksen itsessään, omassa maailmassaan, laskeutuu hän minätajunnassaan alas niin

sanottuun astraaliseen maailmaan astraaliruumiiseensa. Tätä on kuvattu, kun sanotaan, että Jeesus Kristus syntyi seimessä, tallissa eläinten kesken. On juuri tahdottu kuvata sitä miten ihminen päivätaajunnassaan pääsee yhteyteen Kristuksen kanssa ja mystillinen Kristus hänessä syntyy. Tämä tapahtuu nimittäin ennen kuin ihminen on lopullisesti puhdistanut astraaliruumiinsa, ennen kuin hänen alempi eläin ruumiinsa on kokonaan puhdistunut. Tietysti meidän silloin täytyy ymmärtää, ettei suinkaan ole kysymys enää minkäänlaisesta rikoksista tai himoista tai mistään paheista, joita ihmisellä voisi olla astraaliruumiissaan. En minä sitä lainkaan tarkoita, vaan minä tarkoitan sitä, että hänen astraaliruumiinsa, joka meidän mielestämme on erinomaisen ihana ja kaunis ja puhdas, ei ole vielä täydellisesti okkultinen astraaliruumis. Se ei ole täydellinen vielä ja sentähden minä sieltä taivaasta laskeutuu siihen ja se puhdistuu sitä myöten, se puhdistus silloin Kristuksen avulla ilman sellaista pitkää, miltei toivotonta työtä, jota meidän olisi muuten täytynyt tehdä. Ihminen voittaa enemmän kuin hän taistelee. Hän voittaa pikemmin kuin hän taistelee. Nämä ovat tietysti sellaisia psykologisia mystillisiä kokemuksia, joita meidän täytyi itse tehdä kulkiessamme tällä tiellä. Joka tapauksessa on asia nyt niin perin toinen kuin se oli ennen. Jos ihminen tahtoo ottaa mahdollisuuksista vaarin, niin hänen edessään on pelastus saavutettavissa nopeammin kuin ennen.

Ihminen voi Kristuksen uskossa omaksua ja silloin hän saavuttaa sisäisen rauhan. Silloin hän tulee levolliseksi ja rauhalliseksi kuolemankysymyksen suhteen. Jos me tahtoisimme sanoa mikä on tunnusmerkki ihmiselle, jolla on oikea usko Kristukseen, jolla on käytännössä oikea suhde tähän elämän mysteerioon, niin me sanoisimme: se tunnusmerkki on älyllisesti siinä, että hänellä ei ole mitään epäilyksiä, hän ei voisi koskaan langeta materialistiseen maailmankatsomukseen. Semmoisia epäilyksiä hänellä ei ole. Hänellä ei ole myöskään epäilyksiä kuoleman suhteen. Hän ei voisi langeta minkäänlaiseen

epävarmuuteen, hän ei voisi uskoa minkäänlaiseen kadotukseen. Minä puhun nyt kosmillisen Kristuksen kokemuksista katsomatta kaikenlaisiin uskontunnustuksiin. Jos ihminen on kristitty ja vaikka hän uskoisikin teoreettisesti ikuiseen kadotukseen ja muuhun sellaiseen, niin jos hän on saavuttanut uskossa kosmillis-mystillisen Kristuksen, niin hän ei voi epäillä mitenkään, että hän itse voisi joutua kadotukseen, eikä hän voisi uskoa, että nekään, joita hän rakastaa, joutuisivat sinne. Onhan pitkin vuosisatoja ollut olemassa suuri, suuri valtava liike ihmisten pelastamiseksi, kirkossa sitä nimitetään armoksi, Jumalan armoksi. Jos pääsee yhteyteen tämän Jumalan armon kanssa, joka siis on kosmillisen Kristuksen säteilyä, jos pääsee sen kanssa yhteyteen, silloin saavuttaa sielunrauhan ja ei pelkää millään tavalla kuolemaa. Tämähän on hyvin suuri psykologinen saavutus, mutta se on ensimmäinen alkuvalmistus, se on alku ihmisen henkiseen elämään, se on alku ihmisen henkiseen kehitykseen. Se ei ole suinkaan loppupäätös. Kirkossa on luultu, että nyt on pelastus saavutettu ja nyt se loppuu siihen ja nyt minä olen autuas, ei enempää tarvita. Mutta sen ihmisen silmissä, joka on jotain kokenut, tämä on vain ensimmäinen alku. Tämä jumalallinen armo tulee ihmisen omaksi vain sitä varten, että hän tuntisi halua ja voimaa pyrkiä. Mitä varten mikään armonosoitus ellei sitä varten, että sitä tuntisi enemmän halua pyrkiä. Jos me näytämme suosiota jollekulle henkilölle tässä yhteiskunnassa, näissä yhteiskunnallisissa oloissa, niin tämä suosio on tietysti silloin, jos ylempänä oleva osoittaa suosiota alemmaa kohtaan, palkka sille, joka on pyrkinyt. Tuo on nyt pyrkinyt. Tai sitten se on kehoitus, että hän oikein yrittäisi pyrkiä ja tehdä työtä. Asia on aivan samalla tavalla kaikessa henkisessä elämässä. Meillä on kuin tämä ensimmäinen suuri apu, mutta jos me rupeamme elämään sen päällä, niin me todella menemme kuin taaksepäin. Mutta kun me saavutamme ensimmäisen rauhan ja ensimmäisen pelastuksen, tien, jonka avulla pääsemme Kristuksen yhteyteen,

silloin alkaa meidän suuri pyrkimyksemme. Silloin, kuten sanottu, alkaa ihmisen kulku korkeamman minän yhteyteen.

Tämä kuulostaa hyvin teoreettiselta. Mutta ei tarvitse nyt sillä tavalla ajatella, että nyt ihminen pyrkii korkeamman minän yhteyteen. Kyllä hän tietää mitä hänen täytyy tehdä. Mutta kun me ajattelemme asioita metafyyssillisesti, niin meidän täytyy eritellä. Käytännössä ei tämä ole tällä tavalla.

Ensimmäinen saavutus on siis se, että me pääsemme korkeamman minän yhteyteen ja sitten Kristuksen yhteyteen, niin että mystillinen Kristus syntyy. Sitten ihminen laskeutuu alas astraalimaailmaan. Hän astuu aivan kuin tuonelan valtakuntaan. Puhdistus, joka tulee tässä yhteydessä, jolloin ihmisen astraaliruumis lopullisesti okkultisesti puhdistuu, ei ole mitään semmoista taistelua himoja ja paheita vastaan, vaan se on voittamista. Se on auttamista, toisten auttamista tuossa tuonelassa, tuossa kuoleman valtakunnassa. Hänen tulee auttaa sekä eläviä että kuolleita. Juuri tämä auttaminen puhdistaa ihmistä.

Mitenkä tämä on mahdollista? Kuinka asiat ovat tulleet tällaisiksi? Millä tavalla kosmillinen Kristus pääsi laskeutumaan tähän fyysilliseen maailmaan, tähän inhimilliseen maailmaan, tähän ihmisen päivätajunnan salattuun maailmaan? Ei ihmisen alitajunnan maailmaan, vaan ihmisen päivätajunnan yläilmoihin. Ihmisen päivätajunnassa on muodostunut tuommoinen taivas, josta säteilee Jumalan armoa ihmiseen. Se ei ole hänen alitajuntansa, jossa kosmillinen Kristus on ollut hyvin kauan, vaan taivas päivätajunnan takana, kuinka kosmillinen Kristus siihen saattoi laskeutua?

Se ei todella käynytäkään päinsä muuten kuin sen ihmeellisen tapahtuman kautta, jota me nimitämme Jeesus Kristuksen suureksi pelastustyöksi. Jotta kosmillinen Kristus saattoi laskeutua tähän meidän eetterimaailmaamme täytyi tietysti jonkun ihmisen ensin ottaa kosmillinen Kristus vastaan. Niinhän kävi myöskin aina noissa toisissa maailmoissa. Kun kosmillinen Kristus laskeutui planeettamaailmaan, astraaliseen maailmaan,

niin se tapahtui siten, että planeetoissa oli korkeampia olentoja, jotka ottivat kosmillisen Kristuksen vastaan. Nyt on tietysti edellytys täytynyt olla sama. Ennen kuin Kristus on voinut laskeutua eetterimaailmaan on jonkun ihmisen ensin täytynyt ottaa hänet vastaan. Suuret profeetathan aina sitä yrittivät ja suuret profeetat ovat aina jonkun verran ottaneet Kristuksen vastaan itseensä. Buddha oli hyvin suuressa määrässä kosmillisen Kristuksen täyttämä, niin suuressa määrin, että hänen järkensä, päivätajuinenkin järkensä oli aivan valaistunut. Buddha merkitsee juuri valistunut. Toisin sanoen Buddha oli päivätajuiseen järkeensä saanut oman korkeamman minänsä. Sentähden Buddha oli niin äärettömän persoonaton. Kun hän puhui, niin se oli niinobjektiivista ja niin sanomattoman persoonatonta, että meitä aivan puistattaa sellainen ääretön järkevyyden, sellainen ääretön ankaruus ja kirkkaus kaikessa järkevyydessä. Kun Buddha puhui Jumalasta taikka siitä, jota me nimitämme Jumalaksi, niin hän oikeastaan repi rikki kaikki mahdolliset kuvat mitä voi olla Jumalasta. Hän vie meidät suureen, tyhjiin avaruuteen, äärettömyyteen, jossa hänen minänsä ja järkensä yhtämittaa elää. Kun Buddha katselee maailmaa, niin se on kuin varjopeliä jonkunlaisella kankaalla. Ei mikään ole oikein todellista. Ei ole oikeastaan mitään olemassa. Ei ole muotoja, vaan on yksi ainoa äärettömyys, jota Jeesus Kristus nimittää Isäksi. On ainoastaan tuo ehdoton elämä. Buddhan järki oli niin valaistunut, tietysti siihen kuului, että koko hänen oma persoonansa oli läpeensä puhdistunut. Se oli niin valaistunut, että meidän tavallisten ajatuksemme melkein pysähtyy lennossaan Buddhan edessä. Jos me olemme tottuneet ajattelemaan kosmillisen Kristuksen suuntaan, niin me ymmärrämme Buddhaa erinomaisen hyvin. Mutta Gautama Buddha ei voinut tuntea muuta kuin sääliä tämän suuren järkensä äärettömyyden valossa. Hän ei saattanut tuntea muuta kuin sääliä kaikkia ihmisiä ja kaikkia eläviä olentoja kohtaan. Sanomatonta sääliä. Hänestä kaikki oli niin toivotonta, koko tämä kamppailu, koko tämä kiertokulku. Se oli niin

pimeätä, niin toivotonta. Ei ollut muuta olemassa kuin yksi ainoa todellisuus, johon ihmisten tulee pyrkiä, pois kaikesta harhasta. Buddha tunsu tuota sanomatonta sääliä. Jeesus Kristus oli ensimmäinen, joka muutti tämän kaiken, joka näki kaiken aivan uudella tavalla. Jeesus Kristus ei saanut kosmillista Kristusta ainoastaan järkeensä, vaan myöskin sydämeensä ja koko olemukseensa. Koko hänen ruumiinsa tuli Kristuksen täyttämäksi. Koko hänen minuutensa ja psykologinen olemuksensa oli aivan täynnä Kristusta, niin että hänessä ei ollut ainoastaan tuo järjen kirkkaus ja mahtavuus ja tyhjiys, vaan myöskin koko olemassaolon sanomaton elämän riemu. Olemassaolon suuri käytännöllinen salaisuus on elämän riemu. Sellainen oli Jeesus. Ei se merkitse mitään alhaista tai mitään epätäydellistä tai mitään, jota me voisimme arvostella. Se merkitsee kaikista syvintä ja korkeinta mitä voi olla. Se merkitsee sitä positiivista ja aktiivista olemassaolon välttämättömyyttä ja välttämättömyyden halua, joka tekee, että koko olemassaolossa ei ole muuta kuin yksi ainoa suuri harmonia ja harmoninen autuus. Kyllä Buddhakin puhui nirvaanasta, mutta hän katseli nivaanaa niin älylliseltä kannalta. Jeesus sai siihen tuon elävän tunnun, sydämellisyyden, inhimillisyyden, joka juuri tekee, että maailmankaikkeus ei ole luotu turhaan. Maailmankaikkeus ei ole jotain semmoista itseään varten, jossa ei ole mitään inhimillistä. Maailmankaikkeus on inhimillinen jollain ihmeellisellä tavalla. Maailmankaikkeus on rakkautta ja koko olemassaolo on rakkautta ja Isä Jumala on rakkaus, joka kaikkea rakastaa. Meidänkin elämämme on rakkautta, mutta täydellisen, kuolemattoman rakkauden loppupäässä. Siinä on se suuri mahdoton ero. Jeesus Natsarenius otti siis ensimmäisenä kosmillisen Kristuksen vastaan omaan päiväajuntaansa ja omaan olemukseensa. Siten hän tuli veljistä vanhimmaksi. Siten hän tuli toisten pelastajaksi.

Koska tämä on asia, jota olemme aina yhtämittä pohtineet, niinminä tahdon tällä kertaa kiinnittää huomiota vain pariin

kohtaan, jotka vähäisen käytännöllisen okkultismin kannalta selvittävät meille tuota suurta inkarnaationimysteeriota.

Hyvin merkillinen kokemus jokaiselle ihmiselle on se, kun hän pääsee korkeamman minänsä yhteyteen, kun hän Kristuksen avulla pääsee korkeamman minänsä luo. Se on ihmeellinen tapahtuma jokaisen ihmisen elämässä. Siinä on aina jotakin yliluonnollista. Jotakin salaperäistä ja selittämätöntä. Siinä näet ihminen silloin objektiivisesti, ulkonaisesti, realistisesti näkee korkeamman minänsä. On todella kuin kaksi olentoa. Hän itse on toinen personallinen minä, joka on kaivannut kauan tuota vapahtajaa itsessään ja Kristuksen avulla hän silloin pääsee siihen korkeampaan minäänsä. Korkeampi minä hänelle näyttäytyy. Se tapahtuu ulkokohtaisesti ja tavallisesti on ihmisen kokemus se, että hän ei voi mennä takaamaan näkisivätkö toiset ihmiset tämän hänen toisen minänsä. Vaikka se tulee hänen luoksensa. Se tulee hänen luoksensa objektiivisena olentona aivan kuin toisena minänä, mutta hän ei kuitenkaan mene takaamaan, että toiset voisivat nähdä sitä, pikemmin hän luulee ja otaksuu ja ajattelee, että se on semmoinen yliluonnollinen kokemus, hän näki näyssä korkeamman minänsä. Minä ei mene sanomaan, etteikö voisi olla niinkin, että toisetkin voisivat sen nähdä. Tulevaisuudessa tulee luultavasti niin olemaan, että toisetkin voivat sen nähdä, mutta joka tapauksessa se on ihmiselle itselleen objektiivinen kokemus. Hänen kaksoisminänsä tulee hänen luoksensa, tulee hänen luoksensa taivaallisena olentona ja nostaa hänet itsensä luo.

Minä mainitsin tämän seikan nykyajan ihmisen kokemuksena sentähden että meillä on olemassa tietoja siitä millä tavalla tämä tapahtui Jeesukselle. Se tapahtui Jeesukselle sillä tavalla, että toisetkin sen näkivät. Tämä asia on kerrottu erittäin dramaattisesti Pistis Sophiassa. Tämä kirja – Pistis Sophia – on Suomenkin kielellä olemassa. Se on erinomaisen sisältörikas ja viisas kirja ja siinä on hyvin paljon okkultismia. Mestari Kuthumi, yksi Madame Blavatskyn Mestareista, sanoi, että se on kaikista suurin tietojen lähde, mitä kristikunnassa on ollut

olemassa. Nythän se on vaikeatajuinen kirja ja etenkin, jos sitä äkkiä lukee, mutta sitä täytyy tutkia ja silloin siitä voi saada hyvin paljon. Siinä on todella hyvin paljon merkittäviä.

Siinä on tällainen kertomus: Maria kertoo, että hän eräänä päivänä oli sisällä kotonaan ja Jeesus oli isänsä kanssa pellolla. Jeesus oli silloin 12-vuotias. Kun Maria on siellä sisällä, niin hän äkkiä näkee Jeesuksen tulevan huoneeseen, Maria ainakin tunsu tulijan Jeesukseksi. Mutta se oli kuitenkin hyvin loistava olento ja silloin Maria vähän hämmästyi. Tuo olento, joka saapui, sanoi: „Missä on minun veljeni Jeesus?“ Ja Maria vastasi: „Jeesus on ulkona pellolla, mutta minä menen häntä hakemaan, odota täällä.“ Itsekseen hän ajatteli: mitä tämä on? Tämä on varmasti joku taivaallinen olento, mutta miksi se on niin Jeesuksen näköinen. Sitten Maria kertoo vähän naivisti, että hän sitoi tuon taivaallisen vieraan „sängyn tolppaan“, jottei se vain lähtisi pois sillä aikaa, kun hän menee Jeesusta hakemaan. Sitten hän lähti ulos pellolle Jeesusta hakemaan ja hän oli vieläkin hyvin epävarma siitä, oliko tuo tulija Jeesus vai eikö. Mutta pellolle tultuaan hän näkee Jeesuksen ja Joosefin ja silloin hän kertoo, että nyt on sinne kotiin tullut eräs, joka on aivan Jeesuksen näköinen ja joka tahtoo häntä tavata. — „Minun veljeni.“ — huudahtaa Jeesus, „mennään“. Joosef lähtee mukaan ja he menivät kaikki sisälle. Siellä on se toinen, ja Maria sekä Joosef ihmettelevät kovasti molempien yhdennäköisyyttä. Mutta nämä kaksi huudahtivat ilosta ja riensivät toistensa syliin, suutelivat toinen toisiaan ja Maria kertoo nyt edelleen: „Molemmat sulivat kuin yhteen, toinen jäi ja toinen hävisi, mutta hävisi kuin toiseen.“

Mainitsen vielä erään seikan. Jeesus oli siis 12 vuoden ikäinen. Mitä se merkitsi itämailla? Se merkitsi itämailla, että poika silloin juuri tuli siihen sukupuoli-ikänsä. Hän tuli siis sukupuoliolennoksi. Mitä siitä seuraa kun sukupuoliolennuus herää ihmisessä? Siitä seuraa, että ihminen alkaa kaivata rakkautta. Hän alkaa kaivata toista olentoa, jota hän saisi rakastaa ja rakastaisi häntä. Se on aivan luonnollista ja välttämätöntä ja se tulee

luonnostaan silloin, kun sukupuolielämä herää. Ihminen tulee kuin puolinaiseksi olennoksi kaivatessaan toista. Sentähden Jeesus sai oman toisen puolensa juuri silloin. Sillä se, mitä me kaipaamme ei ole oikeasaan toinen olento sukupuolisesti, vaan se mitä me kaipaamme on juuri täydellisyys ja veljeys. Me kaipaamme siis oikeastaan korkeampaa minäämme, mutta koska emme ole vielä rakkauden läksyä oppineet, niin me syntyessämme maailmaan tulemme sukupuoliolentoiksi ja kaipaamme silloin toista ihmistä. Sisäisesti, psykologisesti katsoen on se sitä, että me kaipaamme itseämme kokonaisena olentona, ehjänä olentona. Se ehjyys tulee ihmiseen, kun hän yhtyy korkeampaan minäänsä. Silloin hän tulee ehjäksi olennoksi, joka vain rakastaa ja ei kaipaa rakkautta. Lemmenkaipuu on välttämätön ihmiselle ennen kuin hän on oppinut rakkautta. Mutta kun ihminen on täydellisesti oppinut rakastamaan, niinhän ei tarvitse lemmen kaipuuta.

Jeesus Kristus oli oppinut edellisessä elämässään rakkauden läksyn. Hänen korkeampi minänsä oli siis ihana olento ja hän oli niin paljon saavuttanut, että hän nyt tässä elämässään sai yhtyä korkeampaan minäänsä ja tulla yhdeksi olennoksi sen kanssa. Tämä tapahtui siis jo aivan nuorena poikana. Hänen ei tarvinnut käydä läpi minkäänlaisia lemmen seikkailuja ja lemmen kaipuuta. Hän oli aivan pyhä ja puhdas olento. Hän oli läpeensä puhdas, mutta samalla läpeensä inhimillinen. Hän osaa tuntea aivan niin kuin me muut ihmiset, mutta hänessä ei ole rakkaudenkaipuuta ja rakkauden ikävää. Hän on täydellisesti loistava ja ehjä olento. Hän kaipaa ainoastaan opetuslapsia, niitä ihmisiä, joita hän voi auttaa. Sentähden onkin itse asiassa tällä pienellä episodilla Pistus Sophiassa erittäin okkultinen sisältö. Täytyy todella ihmetellä, että on niin syviä asioita voitu kirjoittaa.

Sitten on vielä erä seikka, jota minä myöskin ajattelen tällä kertaa Jeesus Kristuksen yhteydessä, hänen elämänsä yhteydessä. Ajattelen hänen elämänsä ja kuolemaansa yleensä eli sitä suurta draamaa, joka tapahtui Jeesus Kristuksessa. Jeesus Kristuksessa

oli suuri draama, viisaudraama kuin kosmillisena todellisuutena. Tämä tulee näkyviin siitä, että kun Jeesus Kristusta, Jeesuksen persoonallisuutta ja inkarnaatiota Palestiinassa tutkii Akaashasta, luonnon muistista, niin sitä ei löydä mitään semmoista auraa hänen ympäriltään, niinkuin sitä löytää toisten suurten profeettojen ympäriltä. Kun sitä esimerkiksi katsoo Buddhan elämää ja persoonallisuutta, niin sitä löytää hänen ympäriltään erinomaisen suuren ja mahtavan auran, kilometrin, ehkä parinkin pitkän. Toisillakin profetoilla on samaan suuntaan, heilläkin on suuret ja kauniit aurat. Semmoiset psyykkiset ihmiset, jotka ovat kehittäneet itsessään näitä astraalisia aisteja, arvostelevat juuri näiden suurten henkilöjen suuruutta heidän aurojensa mukaan. Buddhasta he voivat sanoa, että hän on ihmisenä kaikista suurin, sillä sellaista auraa, niin suurta auraa ei ole kellään muulla. Kun he taas katselevat Jeesus Kristuksen auraa, niin he huomaavat, että hänellä ei ole yhtään auraa ollenkaan. Mistä tämä johtuu? Se johtuu siitä, että Jeesus Kristuksen persoonallinen aura oli haihtunut kosmilliseen Kristukseen tullut kosmilliseksi, tullut siis koko meidän maapalloamme käsittäväksi auraksi. Hänen auransa on koko meidän maapallomme aura. Se on koko maapallomme aura ja kosmillinen Kristus on nyt todella siinä ristiinnaulittu. Kosmillinen Kristus on ristiinnaulittuna tuossa maapallon sisällä ja Jeesuksen kautta. Nyt on huomattava, että kosmillinen Kristus on aina ristiinnaulittu. Jos me otamme vanhan ajan profeetan Indiasta, Persiasta tai mistä vaan ja katselemme kosmillista Kristusta ylemmältä tasolta, niin me näemme kosmillisen Kristuksen suurena, suurena ristinä tuossa avaruudessa. Se on kuin elävä minä ja kuitenkin risti avaruudessa. Näin esitetään ja kuvataan asioita vanhoissa uskonnoissa. Platon esimerkiksi puhui ihmisestä, joka on avaruudessa tuon roomalaisen 10 muodossa, siis X:n muodossa, siis ristin muodossa. Platonhan eli monia satoja vuosia ennen Kristusta. Tämä risti on juuri kosmillisen Kristuksen symboli eli se kuva mikä tulee tajuntaan, katselemaan

tajuntaan, sillä luonnossa ja elämässä on kaikki symbolia samalla ja korkeammilla tasoilla asiat ottavat juuri geometrisia symboleja.

Risti on äärettömän vanha ja pyhä symboli ja kuuluu aivan Kristuksen kosmilliseen Kristukseen. Mutta Jeesus Kristus oli se ihminen, jossa tämä kosmillinen ristiinnaulitseminen toteutui tässä fyysillisessä maailmassa eetteriaurassa. Eetterimaailma on kaikista salaperäisin näistä näkymättömistä aineellisista maailmoista. Se on kaikista salaperäisin ja kaikista vaikein tutkia. Sitä eivät voi tutkia nekään, jotka lukevat astraalitasolla Akaashasta eli luonnon muistikirjasta. Ne eivät voi lukea eetterimaailman salaisuuksia, sillä se on syvin maailma ja korkein samalla. Se on niin salaperäinen ja mystillinen, että voi sanoa: sitä on vasta tutkittu okkultisesti muutamia tuhansia vuosia. Muut maailmat ovat hyvin tarkkaan tutkittu. Mutta tätä eetterimaailmaa ja sen mysteeroita yhtä vielä tutkitaan. Jeesus Kristus sai aikaan, että kosmillinen Kristus laskeutui tähän eetterimaailmaan, eli siis voimme sanoa; risti, elämän risti laskeutui eetterimaailmaan. Taivaallinen ihminen ristiinnaulittuna laskeutui eetterimaailmaan.

Ainoastaan ne semmoiset selvänäkijät, psyykkisesti kehittyneet ihmiset ja salatieteilijät, jotka ovat päässeet yhteyteen kosmillisen Kristuksen kanssa tässä eetterimaailmassa siis Jeesuksen uutta tietä kulkien voivat nähdä tämän suuren kosmillisen draaman ja ristiinnaulitsemisen, joka tapahtui Jeesus Kristuksen kautta. Ainoastaan nämä ihmiset voivat nähdä mikä Jeesus Natsarealainen oli ja mikä hänen tehtävänsä oli ihmiskunnan historiassa ja mikä oli hänen suhteensa kosmilliseen Kristukseen. Ilman Jeesus Kristusta emme voi Jeesus Kristusta löytää. – – Jeesus Kristus ei ole semmoinen, että me otamme kiikarin kätemme ja katselemme. Kristuksen mysteerio ei ole sellainen. Meidän täytyy olla Jeesus Kristuksen kanssa yhteydessä, jotta me voisimme hänet löytää ja nähdä.

Ensimmäisessä kristikunnassa ensimmäisenä vuosisatoina gnostikot koettivat näitä asioita ymmärtää. He koettivat ymmärtää asioita, joita ei „profan vulgus“ voinut ymmärtää ja jota ei

tavalliselle kristityille voinut kertoa. Nämä gnostikot omaksuivat sen näkökannan, että tämä draama tapahtui endokee eli harharuumiissa – doketismi. Koko Jeesus Kristuksen esiintyminen maan päällä oli harhaa. Se ei ollut mitään fyysillistä todellisuutta vaan se oli juuri tuo ristiinnaulitseminen eetterimaailmassa. Tämä oli, jollei sitä ymmärrä ainoastaan kuvaukseksi tästä eetterisestä todellisuudesta, väärä katsantokanta. Doketismi on väärä katsantokanta, jos sanomme, että Jeesus Kristus oli vain eetteriolento. Oikea näkökanta on se, että Jeesus on fyysillinen olento, mutta tuo draama eetterimaailmassa tapahtui kyllä myös. Ulkonaisesti hän saattoi myöskin tulla ristiinnaulituksi ja se on silloin vain sellainen komplementti eetterisille draamalle. Se ei ollut se varsinainen Kristuksen ristiinnaulitseminen. Todellinen ristiinnaulitseminen tapahtui kyllä eetterimaailmassa, ristin laskeutuminen eetterimaailmaan. – Jeesuksen kuoleminen ristinpuulla oli toinen asia. Se oli historiallinen asia, jolla hän näytti mitenkä elämä on eettisesti ratkaistava, jolla hän näytti meille koko moraalisen sisimmän ytimen.

Jeesus olisi, jos hän olisi tahtonut, tulla juutalaisten kuninkaaksi. Oli paljon juutalaisia, jotka uskoivat, että Jeesus oli Messias. Juutalaisilla oli sellainen käsitys, että Jeesus tulisi kuninkaaksi, joka hallitsisi koko maailmaa. He olivatkin valmiit huutamana Jeesuksen kuninkaaksi. Juudashan möi Jeesuksen juuri sentähden, että hän olisi toivonut, että Jeesus olisi tullut kuninkaaksi. Jos Jeesus olisi tullut kuninkaaksi, niin hän varmaan pian olisi voittanut kaikki itämaat. Sillä tavalla ajateltiin. Silloin Jeesus tahtoi näyttää, hänen täytyi elää ja toteuttaa koko se uusi, joka hänestä alkaisi, kosmillisen Kristuksen elämä, joka ei ole missään ulkonaisessa mahtavuudessa, vaan joka on siinä, että jokainen ihminen tunnustaa Jumalan kuninkaaksi. Siihen meidän tulee päästä, että ei ole olemassa mitään muuta kuningasta kuin se, joka on taivaissa. Ei ole mitään muuta hallitusta, sillä ihmiskunta on veljeskunta maan päällä. Se on unelmamme ja

emme voi sitä käsittää, mutta se on pantu alulle Jeesus Kristuksen kautta.

Jeesus Kristus meni kuolemaan sentähden, että kaikki menisi hyvin. – Tietäkää, että hyvä ja ainoastaan hyvä lopulta voittaa. – Me ihmiset voimme kyllä uskoa hyvään monella eri tavalla. Niin olisi hyvä, niin olisi totta ja oikeata ja hyvää. Mutta miten se on toteutettavissa? Silloin me panemme vallankumouksia toimeen ja pakoitamme ihmisiä hyvään. Tämä on suuri erehdys. Sentähden me olemme paljon verta vuodattaneet kun emme ymmärrä, että hyvää ei koskaan toteuteta pahalla. Ei koskaan rauha tule sodalla ja väkivallalla.

Mitä kosmillinen Kristus on siis saanut aikaan yleensä? Me sanomme: kosmillinen Kristus laskeutuessaan auringon tasolle, minuuden maailmaan, vapautti minuutemme, vapautti ihmisminän totuuden kautta, niin että ainoastaan totuus vapauttaa. Siis se totuus, joka samalla kerrassaan nöyryyttää kaiken ihmisen itsekkyyden ja voittaa sen. Ei myöskään mikään semmoinen vapaus, joka olisi yltiöpäistä vallattomuutta, mutta se vapaus, joka on sekä kuin välttämättömyys ja joka on sama kuin totuus ja joku on ainoastaan hyvydessä. Vapaus on vain totuudessa ja hyvydessä. Se on elämän laki. Me emme voi siitä päästä. Jos me koetamme järjestää elämämme maan päällä toisella tavalla, niin elämä aina oikaisee. Ei ole mitään muuta vapautta kuin totuudessa ja hyvydessä.

Kun kosmillinen Kristus laskeutui astraalimaailman ja rupesi vaikuttamaan alitajuntaamme, niin se sai aikaan elämän helvetit ja kiirastulet, koko sen puhdistustulen, joka olemassa elämässä, joka puhdistaa meidän kaikesta itsekkyydestä. Jos emme fyysisessä elämässämme tahdo itseämme puhdistaa, niin me joudumme helvetteihin ja kiirastuliin kuoleman jälkeen ja ne puhdistavat. Se on kosmillisen Kristuksen elämän tulo, joka puhdistaa. Se on puhtaus.

Kun kosmillinen Kristus laskeutui tähän fyysilliseen maailmaan, tähän eetterimaailmaan, niin siinäkin pantiin alulle

kuin uusi elämä, uusi elämän laki, jota emme myöskään enää voi paeta ja jonka kanssa emme enää voi olla piilosilla. Tämä uusi elämän laki on rauha ja rakkaus. Ei mikään väkivalta, ei mitään sota, ei mikään pakko, vaan vapaaehtoinen kärsimys ja kestäminen ja horjumaton usko siihen, että hyvä ja ainoastaan hyvä lopulta voittaa. Positiivinen rakkaus ja auttamishalu kaikessa. Rauha ja rakkaus. Nyt vallitsee meidän elämässämme uudet elämän lait. Ensin vanhoista ajoista lähtien totuus ja hyvyys, sitten Atlantiksen ajoilta puhtaus ja nyt Jeesus Kristuksen ajasta lähtien rauha ja rakkaus. Suurin synti on nyt viha ja väkivalta. Me voimme kuvitella kun panemme sotia toimeen, että tämä on suurta ja ihanaa ja kaunista. Ei, kaikki tulee siitä vain pahemmaksi ja vaikeammaksi.

Elämä tässä näkyväisessä maailmassa on nyt muuttunut Kristuksen jälkeen, sillä kosmillinen Kristuksen voima on nyt tässäkin suuri johtava voima.